

Björn Kuhligk

Pécsi rapszódia

Ott jön az asszony, kit szeretek
virágzó gesztenyefák alatt
könnyedén lépeget

ideül az asztalomhoz, ó
a szépség múzeumába vidd
és dicsérd az eget

mely alatt szentségel, míg a pincér
a bort kitölti, dicsérd
teli száját

a jobb vállának íve alatt öklömnyi
anyaggyet hordoz, megcsókolom, amint
a villamos a park előtt megáll

ott jön az asszony, kit szeretek, a sarkon túl
haja lassacskán őszbe fordul, mikor
oldalról megpillantom, lám, megszépül

ott jön az asszony és mégsem, inkább a
következő az, tán a dombról, az orgonailatból
kit szeretek, ahogy lassan, a sarkon túl

Monika Rinck

Vége volt

vége volt – legalább a nyárnak biztosan
a napnak csak néhány kontrasztra telt még
és hol lebukott, lebukott.

vasárnap jóval hűvösebb, de
most még nem – mily fény az, mely
megnyújt minket, s tőle a homlokzatok
a jobb sarokban megtörnek, zord árnyékok
mértana – egy összekötött csomagocska
a summája e nyárnak – várok azért
Benn doktor úr is félresöpri még
a kövér rózsákat –

Mohai Szilvia fordításai